

8. Guds Ande i Norrlanden hvillar nu sig,
 Så långt upp i världens anda, Vår Himmel-
 ske Fader vi rope till dig; Du värdes din Nåd
 till oss sända. Gud ic.

9. Att detta blef fattadt en Midsommars-
 dag, På Mora måns nöjsamma ångar, vid U-
 meland by med lust och behag, Bland blomstran-
 de grönskande fångar. Gud glädje och styrke de
 män som der bo, Vid Elfwom, på berg och i
 Dalom.

Fahlun, P. A. Hultbergs Boktryckeri 1842.

Ennen nya

Dala-Wisor,

Den Första:

Nordkolden bittra så mycket uträtter, ic.

Den Andra:

Om sommaren tjöna när marken hon gläds, ic.

Fahlun,
 Tryckt på Ludwig Lundströms Förlag.

Kostar 2 R. 6 lo.

Den Förfsta:

1.

Nordkolden blittra så mycket uträtter,
Ewänne hopfrysa de länge blå nätter,
Friskt är luften all,
Marken hvit och kall,
Hurra låt gå medan Julen står på.

2.

Unge folk skelna, den gamle rygg märker,
Om icke kärlek bland lönen sig märker,
Med sin värma god,
Rörer mod och blod,
Hurra låt gå medan Julen står på.

3.

Kärlek i urvä'rt vår Brudgum så drifwer
Han sig från Afsta till Fahlun begifwer,
Ty hans trogne vän,
Ber nu kom igen,
Hurra låt gå medan Julen står på.

4.

Fålan nu springer på himmelsblå isen
Fort upp till Fahlun och napp uti grisen,
Röttet smakar wäl,
Häls i Brudfål,
Hurra låt gå medan Julen står på.

5.

Drren han luttrar, nu åter björkknoppen,
Rjör opp i Dable och runt uppå tappen,

Nu stans Slet ny
Uti hvarje by.
Hurra låt gå medan Julen står på.

6.

Sparfven sig värmer wid husen och tåcken,
Släpp icke bort den du fått har i säcken,
Lyckan omis är,
Såsom Fogelfjår,
Hurra låt gå medan Julen står på.

7.

Jakorren dansar med tallkottar leker,
Rönnsbladen qwicknar sin käraste smeker,
Den som har en wån,
Sådan får igen,
Hurra låt gå medan Julen står på.

8.

Skrikan måst öfwar sig nu under buskar,
Kryp under fällen, när urwådre rustar,
Låt sig leta hop,
Utan något rop.
Hurra låt gå medan Julen står på.

9.

Kräkan hon wådrar på lukten af steken,
Kalfskinnet drifwer courage på knekten,
Då wist modfallen,
Bliw vår Ungerswån,
Hurra låt gå medan Julen står på.

10.

Ålta dig warlig för gamla Julbocken.
Han icke nappat i blåna på rocken.
Dig skamma skall,
För Bondbrångar all,
Hurra låt gå medan Julen står på.

11.

Råfwen han lockar och gråfwer i backen,
Lura på Damen bal om sänge-stacken,

Han är slug och wlg,
Kan och lura dig,
Hurra låt gå medan Julen står på.

12.

Margen gör språnget och fattar i Lambet,
Ungkarlen snälla jag när fast i dambet,
Eljest ångrar dig,
Vär du honom blid,
Hurra låt gå medan Julen står på.

13.

Haren menlösa sig frälsar med foten,
Springer ej Pigan wist bider hon foten,
Men hon töfwa wål,
Hållt om höstewål,
Hurra låt gå medan Julen står på.

14.

Hackspiken djupt uti stubbar sig sträcker,
Kärnan han söker, han skallet först bräcker,
Slår han alltför hårdt,
Kan hon spritta bort,
Hurra låt gå medan Julen står på.

15.

Björnen nu fryser så trygg i sin ide,
Godt är ett ludit skinn hafwa på side,
Som wål warma kan
En gråhårig man,
Hurra låt gå medan Julen står på.

16.

Snöripan hwita nu springer på fjällen,
Dallarlen söker nu något på jällen,
Han ej ensam är,
Det spörs fjår och när,
Hurra låt gå medan Julen står på.

17.

Julklubban trind fring hufwudet slingar,
Rotharpan forlar åg Dallarlen springer,

Staffans pilten rijo,
Som han wore yr,
Hurra låt gå medan Julen står på.

18.

Slkannen stummas, mer rågas än bullan
Smoken och lefin år Daledans kulan,
Smöret bår hon fram,
Som en halfve-span,
Hurra låt gå medan Julen står på.

19.

Små barnen leka och brottas i halmen,
Ålta dina tånder för hårdaste malmen,
Se dig före wål,
Du ej blir en trål,
Hurra låt gå medan Julen står på.

20.

Jultuppan grönska wid bhar och gränder,
Kjörrom i fhrsprång nu femton i sender,
Så år bondelag,
Uppå Juledag,
Hurra låt gå medan Julen står på.

21.

Närmar wi komma till lunden och stranden.
Långtar hwar efter se Kopparbergs landen.
Der i detta mål,
Dricks go' wånners skål,
Hurra låt gå medan Julen står på.

22.

Wårklockan höres i Fahlun nu ringa,
Rör nu tömen, på marken låt springa.
Den först komma kan,
Bruden tar i hand,
Hurra låt gå medan Julen står på.

23.

Låter upp portarna hålsom på bruden,
Morgon hon dansar med oss uti skruden.
Sedan jag wål tror,

Får hon heta mor,
Hurra låt gå medan Julen står på.

Den Andra:

Om sommaren sköna når marken hon gläds,
Wid Dala två Elswarna wida, Från Tuna och
Strand, till Gagnamåns nås, Så fagert det år
då att rida. Gud glädje och stycke de mån, som
der bo Wid Elswom, på berg och i dalom.

2. Der hörs en förnöjelig Räcktergalsång
Och djuren i lunderna gånga, Wid Åhl ut med
land, på sjö och på strand, Om wårtiden leka
så många. Gud ic.

3. Wid Lelsand möter man Siljanom, Den
sjö sig så wida utsprider, I fyra de delar, som
löpa rundt om Wen öster ut Rättwiken wrider.
Gud ic.

4. Från Rättwik och Öbre man färdas också
Till Mora måns nöjsamma stränder, Dit upp i-
från Fahlun de Handelsmän gå, Så sjöleds som
ock uppå landen. Gud ic.

5. Der hastwer wår sol förmerat en S, Som
Siljan så kärligt omfamnar, Der tusentals Fi-
skar der lemna sitt frö, I gråstrila wikar och
hamnar. Gud ic.

6. Från Wenjan och Orsa till Elswenes dal,
Och så öfwer bergen till Särna, Der Elgar och
Renar till tusental I skogarna ristats så gerna.
Gud ic.

7. Från öster till wester Dalmännernas bo,
Man kommer och der så beståda, Wåd' Lima och
Malung och Appelbo, Tillika med Terna, Nås,
Floda. Gud ic.